

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.595 van 28 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 17 juli 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 10 augustus 1973 te Kirkoek.

De verzoekende partij, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 22 maart 2005, dient de volgende dag een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt de asielaanvraag van de verzoekende partij bij beslissing van 27

juli 2005. In deze beslissing wordt een niet-terugleidingsclausule opgenomen. Bij arrest van 14 juni 2007 met nummer 23 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de toekenning van de vluchtelingenstatus als van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juli 2007 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker aan de verzoekende partij uit te reiken. Op 6 augustus 2007 wordt dit bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 2 november 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in. Op 17 juli 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asiel-beleid de beslissing dat de aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing die verzoekster op 29 juli 2008 ter kennis gebracht werd en als volgt gemotiveerd is:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen gevolgd heeft en zij zich daarop geconcentreerd heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 14.06.2007 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierop werd op 06.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, door betrokkene betekend op 06.08.2007. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit dergelijk illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat andere mensen die een regularisatieaanvraag indienden wel geregulariseerd werden. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de

omstandigheden waarin zij verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Het argument dat de broer van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook verklaart zij niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen

De advocaat van betrokkene beweert dat de toestand in Irak instabiel en gevaarlijk zou zijn en dat aldus betrokkene niet terugkan. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uit recente informatie - bijgevoegd in het administratief dossier- blijkt dat er voorlopig in de noordelijke provincies onder de effectieve controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De persoon of levens van burgers worden dan ook momenteel niet ernstig bedreigd. (Antwoorddocument Cedoca, IRQ2008-024w, Actuele veiligheidssituatie Noord-Irak, 18 maart 2008) Met andere woorden de bewering dat betrokkene niet terugkan omdat de toestand aldaar instabiel en gevaarlijk is klopt niet helemaal en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient vermeld te worden dat zij zich elders in het land kan vestigen. Ten slotte levert de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst betrokkene geen persoonlijke bewijzen als zou haar leven bij een terugkeer in gevaar zijn.

Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg omwille van het feit dat er in Irak geen Belgische ambassade operationeel is, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient zich namelijk te wenden tot de Belgische ambassade te Amman (Jordanië).

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Irak en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14.06.2007

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.07.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land"

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering in bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing enkel werd gemotiveerd op basis van de overweging dat betrokkene langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd (artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij vervolgt dat er in de bestreden beslissing weinig aandacht besteed werd aan de plaatselijke toestand en men gewoonweg refereert naar actuele informatie waaruit zou blijken dat Irak als het ware een vakantieoord geworden is en waaruit zou moeten blijken dat men helemaal niet meer zou moeten vrezen voor zijn leven wanneer men zou terugkeren naar Irak. Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening gehouden heeft met het feit dat haar broer reeds geregulariseerd werd en wel degelijk in België toegelaten werd om dezelfde redenen als thans gesteld wordt door de verzoekende partij. Verzoekster meent dat de verwerende partij het dossier van haar broer erbij had moeten halen.

2.1.2. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing tracht weer te geven en te weerleggen. Volgens haar is de bestreden beslissing genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag vermeld worden. De verwerende partij herhaalt de motieven van de bestreden beslissing.

2.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet – en niet artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet zoals de verzoekende partij stelt – en naar het feit dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aangevoerd heeft.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de situatie in Irak en het gegeven dat haar broer geregulariseerd werd, voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad wijst de verzoekende partij erop dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht zijn beoordeling van de in casu voorhanden zijnde gegevens in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde.

Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen ;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu voerde de verzoekende partij de volgende buitengewone omstandigheden aan.

- het feit dat ze van 22 maart 2005 tot 14 juni 2007 in de asielprocedure vertoefde;
- het gegeven dat ze goed geïntegreerd is;
- het gegeven dat haar broer legaal in België verblijft.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

"- De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

- Het feit dat betrokkene sinds maart 2005 in België verblijft, geïntegreerd is, Nederlandse taallessen gevolgd heeft en zij zich daarop geconcentreerd heeft, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

- Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 14.06.2007 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierop werd op 06.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, door betrokkene betekend op 06.08.2007. Zij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit dergelijk illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 2 jaar en 3 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

- De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat andere mensen die een regularisatie-aanvraag indienden wel geregulariseerd werden. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin zij verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij

refereert. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben Kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

- Het argument dat de broer van betrokkene hier legaal in België verblijft, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Ook verklaart zij niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor haar zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen

- De advocaat van betrokkene beweert dat de toestand in Irak instabiel en gevaarlijk zou zijn en dat aldus betrokkene niet terugkan. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat uit recente informatie - bijgevoegd in het administratief dossier- blijkt dat er voorlopig in de noordelijke provincies onder de effectieve controle van de KRG geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig of veralgemeend geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De persoon of levens van burgers worden dan ook momenteel niet ernstig bedreigd. (Antwoorddocument Cedoca, IRQ2008-024w, Actuele veiligheidssituatie Noord-Irak, 18 maart 2008) Met andere woorden de bewering dat betrokkene niet terugkan omdat de toestand aldaar instabiel en gevaarlijk is klopt niet helemaal en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Ook dient vermeld te worden dat zij zich elders in het land kan vestigen. Ten slotte levert de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst betrokkene geen persoonlijke bewijzen als zou haar leven bij een terugkeer in gevaar zijn.

- Het argument dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de reguliere weg omwille van het feit dat er in Irak geen Belgische ambassade operationeel is, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene dient zich namelijk te wenden tot de Belgische ambassade te Amman (Jordanië).

- Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Irak en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

- Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Met het legaal verblijf van de broer van de verzoekende partij werd in de bestreden beslissing rekening gehouden. De verwerende partij oordeelde dat dit gegeven op zich geen buitengewone omstandigheid is en dat de verzoekende partij nalaat in concreto uit een te zetten waarom dit een buitengewone omstandigheid is. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat de verzoekende partij enkel vermeldt dat haar broer legaal in België verblijft, maar ze niet uiteenzet waarom dit een buitengewone omstandigheid is. Evenmin blijkt dit uit de brief van 29 maart 2008. Bijgevolg oordeelde de verwerende partij correct door te stellen dat het loutere feit dat haar broer in België verblijft geen buitengewone omstandigheid is.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het dossier van haar broer diende op te zoeken om na te gaan of de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden identiek zijn aan de omstandigheden die haar broer ingeroepen heeft, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de bewijslast op de aanvrager rust. Zij diende aan te tonen dat de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden dezelfde zijn als die van haar broer destijds. Dit heeft de verzoekende partij nagelaten te doen. Bijgevolg kan ze de verwerende

partij niet verwijten hier geen rekening mee gehouden te hebben. De Raad wijst de verzoekende partij er nogmaals op dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

De verzoekende partij lijkt niet akkoord te gaan met de appreciatie van de feiten door de gemachtigde van de minister omtrent de situatie in Noord-Irak, doch zij toont hiermee niet aan dat deze beoordeling onwettig of kennelijk onredelijk is. De omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar tot een ander besluit is gekomen omtrent dit element -na een grondig onderzoek, waarvan het resultaat terug te vinden is in het administratief dossier- dan de verwerende partij, schendt op zich de materiële motiveringsplicht niet, noch getuigt dit gegeven van onbehoorlijk bestuur. Evenmin brengt de verzoekende partij een begin van bewijs naar voren dat zij zelf een reëel risico loopt en moet vrezen voor haar leven, vrijheid of fysieke integriteit of dat zij een arrestatie zonder eerlijk proces zou moeten ondergaan in haar land van herkomst. De verzoekende maakt niet aannemelijk dat de beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.

Tot slot stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

De verzoekende partij maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. De door de verzoekende partij aangehaalde elementen werden onderzocht, doch niet weerhouden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de argumentaties die zij naar voor bracht en dat deze argumenten gemakkelijk geverifieerd konden worden. Volgens de verzoekende partij strookt de bestreden beslissing niet met de werkelijkheid en werd bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

2.2.2. De verwerende partij stelt dat de beschouwingen van de verzoekende partij, niet meer dan ongestaafde, vage en niet ernstige beweringen zijn, dewelke niet kunnen worden aangenomen en dewelke geenszins de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden. De verwerende partij stelt dat ze gehandeld heeft nadat ze de elementen die de verzoekende partij ingeroepen heeft, grondig heeft onderzocht.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit bovenstaande is reeds gebleken dat de verwerende partij alle door de verzoekende partij aangehaalde argumenten in overweging heeft genomen en concludeerde dat deze geen buitengewone omstandigheden aantonen. De situatie in Irak heeft ze beoordeeld, nadat ze het advies van de gespecialiseerde dienst ingewonnen had. De verwerende partij is dan ook op zorgvuldige wijze tot haar beslissing gekomen. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij machtsafwijking aan, met name de miskennis van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van de door de Raad van Europese Unie bepaalde vreemdelingsdefinitie.

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat aangezien ze uitgebreid uiteengezet heeft dat haar broer reeds in België geregulariseerd werd, zij recht heeft om haar familieband met deze persoon te behouden en het nog steeds gevaarlijk is in Irak, haar dienvolgens het verdere verblijf in België niet mag ontzegd worden.

2.3.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij niet ingaat op de door haar in de aanhef van het middel voorgehouden schendingen. Voorts stelt de verwerende partij dat er in casu geen sprake is van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling door de bestreden beslissing.

2.3.3. Machtsafwijking vereist evenwel het zekere bewijs dat de overheid haar macht slechts heeft aangewend met het oog op de realisatie van een ongeoorloofd doel (RvS 27 oktober 1999, nr. 83.177). In het middel wordt evenwel nergens aangeduid welke ongeoorloofde doelstelling aan de basis zou liggen van de bestreden beslissing, zodat geen machtsafwijking kan worden vastgesteld.

Het derde middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

2.4. In zoverre de verzoekende partij - daar waar zij verwijst naar artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet – het volgende onderdeel van de bestreden beslissing aanvecht:

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 14.06.2007

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 06.07.2007. Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Bovenvermeld citaat betreft echter een instructie van de verwerende partij aan de burgemeester van de gekozen woonplaats van de verzoekende partij. De instructie aan de burgemeester houdt in, om door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 27 oktober 1981), gewijzigd door het KB van 22 november 1996 (BS 6 december 1996), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze instructie is geen aanvechtbare rechtshandeling daar de instructie op zich de rechtstoestand van de verzoekende partij niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring gericht tegen deze instructie niet ontvankelijk is.

2.5. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere argumenten aan, ook niet in haar repliekmemoirie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november twee-duizend en acht door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.